

Sygn. akt III CSK 136/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa
przeciwko S. K., I. Ł., A. Ł., G. Ł. i S. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa na rzecz
pozwanych S. K. i S. S. kwoty po 3600 zł (trzy tysiące sześćset
zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 maja 2013 r., wskazując na jej oczywistą zasadność. Według skarżącego, nie było jakichkolwiek podstaw do zastosowania przez Sąd drugiej instancji instytucji nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ. i z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi, a jego zarzuty mają charakter polemiczny i zmierzają wyłącznie do narzucenia własnego poglądu. Poza tym stosowanie klauzul generalnych, a zwłaszcza art. 5 k.c., to domena sądów *meriti*. Kontrola kasacyjna może mieć miejsce w szczególnie wyjątkowych sytuacjach, a taka w niniejszej sprawie nie występuje.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

[aw]